

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N BODINE ST PHILADELPHIA, PA 19123

BULETIN DUMINICAL

Vol. 13 Nr. 15 * Duminică, 5 aprilie 2020 * Redactor: Pr. Nicolai Buga

Duminica Sfintei Maria Egipteanca

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N Bodine St.
PHILADELPHIA, PA 19123

Tel./Fax: 215-922-7060
www.holytrinityphiladelphia.com

Paroh:

Pr. Iconom Stavrofor
Nicolai BUGA

fr.n.buga@gmail.com

Preot slujitor:

Pr. Timotei AVRAM
fr.timavram@gmail.com

Sfânta Evanghelie Marcu 10: 32 – 45

În vremea aceea, ucenicii Domnului erau pe drum, suindu-se la Ierusalim, iar Iisus mergea înaintea lor. Și ei erau uimiți și cei ce mergeau după El se temeau. Și luând la Sine, iarăși, pe cei doisprezece, a început să le spună ce aveau să I se întâmple: Că, iată, ne suim la Ierusalim și Fiul Omului va fi predat arhierilor și cărturarilor; și-L vor osândi la moarte și-L vor da în mâna păgânilor. Și-L vor batjocori și-L vor scuipa și-L vor biciui și-L vor omorî, dar după trei zile va învia. Și au venit la El Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu, zicându-I: Învățătorule, voim să ne faci ceea ce vom cere de la Tine. Iar El le-a zis: Ce voiți să vă fac? Iar ei I-au zis: Dă-ne nouă să ședem unul de-a dreapta Ta, și altul de-a stânga Ta, întru slava Ta. Dar Iisus le-a răspuns: Nu știți ce cereți! Puteți să beți paharul

pe care îl beau Eu sau să vă botezați cu botezul cu care Mă botez Eu? Iar ei I-au zis: Putem. Și Iisus le-a zis: Paharul pe care Eu îl beau îl veți bea, și cu botezul cu care Eu mă botez vă veți boteza. Dar a ședea de-a dreapta Mea, sau de-a stânga Mea, nu este al Meu a da, ci celor pentru care s-a pregătit. Și auzind cei zece, au început a se mânia pe Iacov și pe Ioan. Și Iisus, chemându-i la Sine, le-a zis: Știți că cei ce se socotesc cârmuitori ai neamurilor domnesc peste ele și cei mai mari ai lor le stăpânesc. Dar între voi nu trebuie să fie așa, ci care va vrea să fie mare între voi, să fie slujitor al vostru. Și care va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă. Că și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți.

Apostolul Evrei 9: 11 – 14

Fraților, Hristos, venind Arhiereu al bunătăților celor viitoare, a trecut prin cortul cel mai mare și mai desăvârșit, nu făcut de mână, adică nu din zidirea aceasta; El a intrat o dată pentru totdeauna în Sfânta Sfintelor, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, și a dobândit o veșnică răscumpărare. Căci dacă sângele

țapilor și al taurilor și cenușa junincii, stropind pe cei spurcați, îi sfințește spre curățirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus lui Dumnezeu pe Sine, jertfă fără de prihană, va curăți cugetul vostru de faptele cele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu?

ÎN ACEST NUMĂR

Evanghelia & Apostolul	1
PF Patriarh Daniel Ciobotea: De la păcatul ucigător la sfințenia dătătoare de viață	2 - 3
Părintele Nicolae Tănase: Predică la Duminica Sfintei Maria Egipteanca	4-6
Programul bisericii în perioada 4-12 aprilie 2020	6

Sinaxar. Duminică 5 aprilie 2020 (Duminica a 5-a din Postul Mare - a Cuvioasei Maria Egipteanca): Sfinții Mucenici Theodul și Agatopod; Sfântul Mucenic Victorin și cei împreună cu el

De la păcatul ucigător la sfințenia dătătoare de viață

Duminica a V-a din Sfântul și Marele Post al Paștilor este numită și *Duminica Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca*, pentru că această sfântă cuvioasă, deși este pomenită în ziua de 1 aprilie, este prăznuită și în Duminica aceasta, ea fiind o icoană sau o pildă a pocăinței și a înnoirii duhovnicești a omului prin smerenie și prin post.

Evanghelia Duminicii a V-a din Postul Mare ne arată că Mântuitorul prevestește moartea și Învierea Sa. El inițiază pe ucenicii Săi în taina sfintelor Sale Patimi sau Pătimiri, pricinuite de păcatele oamenilor. Pe de altă parte, vedem însă că ucenicii Săi, care erau oameni simpli, pescari, nu puteau înțelege de la început taina Patimilor, Morții și Învierii Mântuitorului, ci în mod treptat. Vedem în comportamentul ucenicilor Lui firea noastră omenească, cu slăbiciunile ei și cu ispitele care vin asupra ei. Dar, în același timp, vedem cum harul Domnului nostru Iisus Hristos lucrează pentru ridicarea și vindecarea firii omenești păcătoase, cum o luminează, încetul cu încetul, pentru a cunoaște tainele lui Dumnezeu și a intra în comuniunea de viață dătătoare cu El.

Mântuitorul Iisus Hristos a prevestit faptul că Fiul Omului, adică El Însuși, va merge la Ierusalim, iar acolo mai-marii cărturarilor și ai fariseilor Îl vor osândi la moarte și Îl vor da în mâna autorităților romane ale trupelor de ocupație din Țara Sfântă, care Îl vor batjocori, Îl vor scuipa, Îl vor biciui și-L vor omori. Apoi, Hristos Domnul adaugă: *‘dar după trei zile El va învia’*. Deci Mântuitorul nu desparte suferințele Sale și Moartea Sa de taina Învierii Sale. Cu alte cuvinte, El ne arată că *Taina Crucii este îndreptată spre Înviere, iar puterea Învierii se află ascunsă în Cruce*. Pe când însă vorbea El despre faptul că va merge în Ierusalim, ca să îndure suferințe multe, doi dintre ucenicii Săi, Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu, aveau impresia că Iisus vorbește despre o împărăție lumească în locul celei romane. Mântuitorul îi lasă pe cei doi ucenici să spună ceea ce doresc ei, iar apoi îi muștră și îi îndreaptă pe ei și pe ceilalți ucenici. De fapt, Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu, au cerut Mântuitorului ceva pământesc, o slavă trecătoare sau o onoare deșartă din lumea aceasta, și anume să stea de-a dreapta și de-a stânga Sa în slavă. Iar Mântuitorul le spune: *‘Nu știți ce cereți’*. Prin aceasta vedem că El îi corectează, deoarece ei se gândeau la o împărăție politică, o stăpânire lumească. Apoi, Iisus îi întreabă: *‘Puteți să beți paharul pe care-l beau Eu sau să vă botezați cu botezul cu care Mă boteza Eu?’* Iar ei au răspuns: *‘Putem’*.

Dar ce este paharul despre care vorbește Mântuitorul în Evanghelia de astăzi și ce este botezul despre care vorbește El? Sfinții Părinți ai Bisericii au tâlcuit cuvintele

acestea astfel: botezul despre care vorbește Iisus este botezul suferinței și sângelui din timpul Patimilor Sale, culminând cu răstignirea Sa pe Cruce; iar paharul pe care Mântuitorul urmează să-l bea este însăși moartea Lui, după cum se vede în rugăciunea Sa din grădina Ghetsimani, când zice: *‘Părinte, dacă se poate să treacă paharul acesta de la Mine, dar nu precum voiesc Eu, ci precum voiești Tu’*. Iisus Se referea la propria Sa moarte. Cei doi ucenici, Iacov și Ioan, poate neștiind ce spun, au răspuns: *‘Da, putem’*. Atunci Mântuitorul a profețit: *‘Paharul pe care-L voi bea Eu îl veți bea și voi și botezul cu care Mă voi boteza Eu vă veți boteza și voi’*. Într-adevăr, așa s-

a întâmplat mai târziu. Sfântul Iacov, ruda Domnului, a gustat paharul morții când a primit moarte mucenicească, fiind ucis cu sabia de către regele Irod, iar de botezul suferințelor s-a împărtășit Sfântul Ioan Evanghelistul, pentru că a fost exilat în insula Patmos de către împăratul Domețian în timpul persecuțiilor romane împotriva creștinilor, la sfârșitul secolului întâi. În continuare, Mântuitorul le-a spus celor doi ucenici ai Săi că onoarea de a sta cineva de-a dreapta și de-a stânga Sa nu se obține la cerere, nu este un drept al cuiva care se consideră el însuși vrednic de această onoare, ci este un dar al lui Dumnezeu pentru cei pe care El îi consideră vrednici. Deci nu simpla întâlnire personală cu Iisus aduce cuiva slava, ci smerenia și vrednicia faptelor bune. Mântuitorul nu dăruiește cuiva slava cerească doar pentru că acela L-a cunoscut personal sau făcând parte dintre rudele Sale se consideră vrednic de onoare, ci slava cerească se dăruiește celor pe care Dumnezeu îi consideră vrednici întrucât au credință multă și smerenie adâncă. Dumnezeu nu face favoruri celor ambițioși și mândri, ci dăruiește har celor smeriți și împlinatori ai voii Lui.

Evanghelia ne mai arată că ceilalți ucenici s-au mâniat văzând că frații Iacov și Ioan caută onoruri pentru a fi deasupra celorlalți. *Mânia celorlalți ucenici este o mânie amestecată cu invidie. Ei s-au mâniat, pentru că au devenit invidioși. Vedem aici cum unii, în căutare de slavă deșartă, produc altora invidie și mânie. Însă Mântuitorul, fiind duhovnic desăvârșit, cunoscător de suflete și vindecător de patimi, i-a chemat la El pe toți ucenicii și le-a spus că în gândirea lumească întâietatea este înțeleasă ca stăpânire sau dominație peste alții, dar ucenicii lui Hristos trebuie să înțeleagă întâietatea sau conducerea altora ca fiind slujire în folosul tuturor. Prin aceasta, Mântuitorul arată că adevărata onoare plăcută lui Dumnezeu nu se dobândește prin poftă de stăpânire și prin slavă deșartă, ci prin smerita iubire față de Dumnezeu și față de semenii. Cu cât iubim mai mult pe Dumnezeu prin rugăciune smerită și pe semenii*

noștri prin fapte bune izvorâte din iubire milostivă, ajutându-i, cu atât suntem mai plăcuți lui Dumnezeu.

Evangelhia se încheie astfel: *‘Căci și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-și dea sufletul răscumpărare pentru mulți’* (Marcu 10, 45). Aici tâlcuitorii Sfințelor Evanghelii remarcă faptul că Mântuitorul nu a zis pentru toți oamenii, deși, desigur, El a murit pentru întreaga umanitate, ci a zis doar pentru mulți, deoarece mulți, însă nu toți, vor crede în numele Lui, vor împlini poruncile Lui și se vor mântui. *Scopul slujirii oamenilor este mântuirea lor. Noi contribuim la mântuirea oamenilor dacă îi ajutăm să iubească pe Dumnezeu și pe semenii lor.*

Din Evangelhia de astăzi, învățăm că și noi, ca odinioară ucenicii Domnului, suntem adesea confrunțați cu ispita slavei deșarte, cu dorința de întâietate, de a fi mai apreciați decât ceilalți oameni. Iar această dorință pătimășă trezește în alții alte patimi, și anume invidie și mânie. Astfel, slăbește comuniunea de iubire dintre oameni și se deteriorează relațiile adevărate de frățietate dintre ei. *Însă Mântuitorul arată că iubirea smerită față de semenii și ajutorarea sau slujirea lor constituie calea care duce la mântuire, la unirea omului cu Dumnezeu și la bucuria armoniei din comunitatea umană. Prin urmare, orice onoare adevărată provine din calitatea cuiva de slujitor smerit sau ajutător milostiv al semenilor săi, indiferent de mărimea rangului pe care-l are în comunitate sau în societate.*

Evangelhia ne cheamă să respingem ispita slavei deșarte prin smerenie, prin pocăință și post, prin mărturisirea păcatelor și prin împăcare cu cei pe care i-am supărat, prin milostenie și fapte de slujire a celor neglijăți și neajutorați de cei din jurul lor.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu ca, înțelegând folosul duhovnicesc al Evangheliei Mântuitorului Iisus Hristos, să înaintăm în urcușul nostru duhovnicesc interior spre bucuria Învierii.

În această zi numită și *Duminica Sfintei Cuvioase Maicii noastre Maria Egipteanca* facem pomenirea ei, pentru că ea este un model de pocăință pentru toți oamenii. A trăit în a doua jumătate a secolului al IV-lea și începutul secolului al V-lea. A trecut la Domnul în anul 431, în timpul împăratului Teodosie cel Tânăr. A fost o fată frumoasă, însă frumusețea ei i-a adus multe ispite, încât a căzut în multe păcate trupești, chiar și în timpul călătoriei sale spre Țara Sfântă. Dar când a voit ea să intre în biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim, o mână nevăzută a oprit-o să intre în sfântul lăcaș. Atunci a înțeles că viața ei era prea păcătoasă ca să poată intra în biserică și a hotărât să meargă în pustia Iordanului pentru a se pocăi de păcate. Acolo a petrecut 47 de ani în post și rugăciune, în pocăință și în multe nevoi duhovnicești. Astfel, a ajuns la o mare sfințenie, iar când se ruga se umplea de lumină și se ridica de la pământ, pentru că devenise mai mult duh decât țărână.

Însă, cu un an înainte de moartea sa, taina vieții ei a fost descoperită unui părinte duhovnicesc, și anume Cuviosului Părinte Zosima, care, prin lucrarea lui Dumnezeu, a găsit-o în pustie, a spovedit-o, a aflat istoria vieții ei, a împărtășit-o, iar apoi Cuvioasa Maria Egipteanca l-a rugat pe Cuviosul Zosima ca în anul următor, la aceeași vreme, să vină din nou, pentru că ea va muri atunci. *Așadar, ea și-a prevăzut și prevestit ziua morții.* Într-adevăr, Sfânta Cuvioasă Maria Egipteanca a trecut la Domnul în anul următor, după cum prevestise. Același Cuvios Părinte Zosima a îngropat-o și a povestit multora viața ei. Iar mai târziu, în secolul al VII-lea, Sfântul Sofronie, Patriarhul Ierusalimului, a scris *Viața Cuvioasei Maria Egipteanca*, pe care Biserica a inclus-o în cartea *Triodul*.

Sfânta Cuvioasă Maria Egipteanca (pomenită la 1 aprilie) arată cât de minunat poate lucra harul lui Dumnezeu în omul care se pocăiește. Pomenirea ei se face în Duminica a V-a din Marele Post începând cu secolul al XI-lea, iar cultul ei este atestat deja înainte de publicarea Vieții ei, scrisă de Patriarhul Sofronie al Ierusalimului. *Atât de mult schimbă harul lui Dumnezeu pe omul păcătos care se pocăiește profund, încât îl poate ridica spre lumina Împărăției cerurilor pe care o pregustă sfinții încă din lumea aceasta. Cu alte cuvinte, pilda vieții de pocăință și sfințenie a Sfintei Maria Egipteanca este o întărire spirituală și o speranță pentru toți credincioșii și pentru toți oamenii care doresc să se mântuiască, să-și sfințească viața, oricât de păcătoși ar fi ei.*

În cântările *Triodului* din Duminica a V-a a Postului Mare, Sfânta Cuvioasă Maria Egipteanca, ca urmare a convertirii ei duhovnicești prin pocăință, este numită *‘inger în trup’*, deoarece și-a răstignit patimile trupești și a ajuns la învierea sufletului din moartea păcatului, sfințindu-și sufletul și trupul cu ajutorul dumnezeiescului har: *‘Neștiind dumnezeieștile porunci, ai întinat chipul cel dumnezeiesc; dar prin dumnezeiască purtare de grijă, iarăși l-ai curățit îndumnezeindu-te, cuvioasă, prin faptele tale cele de sfințire’.*

Ca și *Duminica Sfântului Ioan Scărarul*, *Duminica Cuvioasei Maria Egipteanca* ne pregătește să înaintăm duhovnicește spre *Sâmbăta lui Lazăr*, *Duminica Floriilor* și *Săptămâna Sfințelor Patimi ale Domnului*, pentru a intra apoi în lumina Sfințelor Paști, spre slava lui Dumnezeu și bucuria tuturor. Amin!

† **Daniel,**

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Predică la Duminica Sfântei Maria Egipteanca

Iată-ne ajunși și în Duminica a cincea a Sfântului și Marelui Post, când prăznuim pe Sfânta Maria Egipteanca. Să urmărim puțin cum ne-a pregătit Biserica perioada de trecere a Sfântului și Marelui Post. Desigur, la început nu a fost așa, pentru că Mântuitorul Hristos, înălțându-se la cer, a lăsat porunca iubirii de Dumnezeu, porunca iubirii de aproapele, porunca frângerii pâinii și atât. Înainte vreme, în secolul I-ii, în secolul al II-lea, creștinii se împărtășeau chiar și mâncați. De ce? Pentru că ei trăiau cu Dumnezeu și nu era importantă o altfel de pregătire. Sunt creștinii care, dacă a fost cazul și-au dat viața și sângele lor, pentru credința în Hristos. Sunt creștinii care au spus: „Da, noi credem în Iisus Hristos și nu vrem să ne închinăm la alt dumnezeu, străin”.

Acei creștini, atunci, cu acea trăire, se împărtășeau și mâncați. Apoi, trăirea și credința au scăzut. Atunci Biserica – care este Trupul lui Hristos și Hristos este Capul Bisericii, de aceea Biserica nu greșește, pentru că fără de greșală e Capul ei, Iisus Hristos – a rânduit posturi, a rânduit penitență (adică pocăință), a rânduit slujbă, a rânduit cele plăcute lui Dumnezeu spre îndreptarea oamenilor. Iată, astfel, în Sfântul și Marele Post: patru duminici pregătitoare, apoi șase duminici cu șase săptămâni de post.

Prima Duminică este a Ortodoxiei, a dreptei credințe, în a doua Duminică ne-a învățat, prin Sfântul Grigore Palama, să conlucrăm cu harul, adică cu puterea sfințitoare a lui Dumnezeu. În Duminica a treia ne-a pus nouă toiag puternic – Sfânta Cruce, în mijlocul postului. În Duminica a patra ne-a învățat să urcăm, treaptă cu treaptă, scara virtuților, de aceea a rânduit să-l pomenim pe Sfântul Ioan Scărarul, cel care a scris o carte numită „Scara”. Iar astăzi, în Duminica a cincea, ne-a rânduit să o prăznuim pe Sfânta Maria Egipteanca. Iar Duminica viitoare serbăm Intrarea Domnului în Ierusalim și sfârșim postul. Dar nu-l sfârșim de tot, dezlegăm numai la pește, pentru că urmează încă o săptămână specială, numită Săptămâna Patimilor; este o săptămână în care trăim moment cu moment ceea ce Hristos a pățit pentru noi atunci și pătimește și astăzi, în fiecare Sfântă Liturghie – de aici și marele păcat al celor care, nevenind la biserică, disprețuiesc Jertfa Lui.

De ce Biserica a rânduit ca într-un chip deosebit s-o prăznuim pe Sfânta Maria Egipteanca? Iată de ce: ea a fost o mare păcătoasă. Nu mai mare decât fetele noastre de astăzi care se destrăbălează în discotecă și în locuri întunecoase, dar păcătoasă. S-a suit într-o corabie, pentru că a văzut acolo mulți băieți tineri și a desfrânat cu ei. Era un vapor care mergea la Ierusalim cu pelerini,

ca să se închine la Locurile Sfinte. Pelerinajul acesta se făcea cu prilejul sărbătorii Sfintei Cruci, din 14 septembrie. Acolo, patriarhul scotea Sfânta Cruce și o arăta poporului. Atunci a vrut și Maria Egipteanca, luată așa, de valul acesta de multă lume, să ajungă să vadă ce se întâmplă în biserică, să vadă Sfânta Cruce. Și n-a putut să intre, o putere o oprea. Toți intrau, ea nu putea să intre.

Afară, în pridvor, era o icoană a Maicii Domnului. S-a lipit de icoana aceasta, a început să plângă cu amar și a zis: „Maica Domnului, roagă-te Fiului tău să-mi permită și mie să intru în biserică și promit că încetez cu păcatul și îmi voi închina toată viața mea Fiului tău”. A ascultat Maica Domnului rugăciunea ei, a lăsat-o să intre în biserică, unde s-a închinat la Sfânta Cruce, a mers și și-a mărturisit păcatele în Taina Spovedaniei, a primit dezlegare și canon. A luat apoi câteva pâini și boabe de linte și a mers în pustiu, unde a stat 47 de ani. Atâta s-a rugat lui Dumnezeu, atâta caință a avut pentru păcatele ei, încât se înalța de la pământ atunci când se ruga, iar rugăciunea ei apărea ca un foc.

Vă dați seama în ce stadiu de duhovnicie și sfințenie ajunsese, de se ruga așa. Biserica ne pune în Duminica a cincea din Post serbarea acestei femei păcătoase – devenită sfântă prin îndreptare, caință și iertare de la Dumnezeu – ca să ne încurajeze pe noi, spunându-ne că, orice păcat am face, putem fi reprimiți în Biserica lui Hristos. Vă dați seama ce păcate mari făcuse ea, câți tineri smintise, pe câți îi adusesese în păcatul acesta al desfrânării. Așa de multe păcate avea, încât biserica n-o mai mai primea, o putere o oprea să intre. Și cu toate acestea, a ajuns de se ruga fiind ridicată de la pământ, în lumină ca de foc. Iar Biserica ne încurajează în Duminica aceasta, să avem nădejde că putem primi iertare, dacă ne întoarcem, dacă avem caință, dacă promitem îndreptare.

Ați mai auzit în Sfânta Evanghelie citindu-se despre rugămintea și pretenția fraților Iacob și Ioan, fiii lui Zevedeu. Ei au spus: „Doamne Iisuse Hristoase, dă-ne nouă să stăm, când vei veni întru Împărăția Ta, unul de-a dreapta și unul de-a stânga”. Mântuitorul Hristos le-a zis: „A ședea de-a dreapta și de-a stânga Mea nu este al Meu a da”. Nu este un loc pe care ți-l dă Dumnezeu. E un loc, Iacove și Ioane, pe care ți-l câștigi singur, prin efort, prin rugăciune, prin caință, prin viață în Dumnezeu. Deci Mântuitorul Hristos nu le poate împlini această dorință. Înseamnă că a sta de-a dreapta sau de-a stânga lui Dumnezeu stă în mâna noastră. Pentru că, dacă îndreptăm viața noastră, avem această putere să stăm de-a dreapta și de-a stânga lui Dumnezeu, unde vrem noi. Dar cum? Vrând! Am spus mereu că în biserică nu sunt oameni drepti și păcătoși, sunt oameni care vor; pentru că drepti și păcătoși numai Dumnezeu știe care suntem și care nu suntem. Lumea nu se împarte în drepti și

păcătoși, în buni și răi, în știutori și neștiutori, în bogați și săraci; lumea se împarte în oameni care vor și oameni care nu vor. Dumneavoastră, în biserica asta stând acum, vreți. Că sunteți drepti, că sunteți păcătoși, nu știu; dar dumneavoastră sunteți oameni care vreți. Ce vreți? Vreți mântuirea sufletului. Poate nu vreți cum trebuie, poate nu vreți de-ajuns, dar vreți. Poate ne-au zburat gândurile aici la slujbă, poate ne-am tulburat în vreun fel, poate n-a fost bine primită rugăciunea noastră, dar dumneavoastră vreți.

Asta e foarte important. Iar cei ce nu vin la biserică, nu vor... . De ce nu vor? Poate că n-au conștientizat încă valoarea sufletului. Pentru că sufletul este mai puternic înaintea lui Dumnezeu, ca valoare, decât toată omenirea, decât toate aurăriile, mașinăriile, decât toate frumusețile lumii! Nu ale pământului, ci ale lumii!

Prin lume se înțelege pământul, soarele, luna, planetele, stelele, universul. Aceasta este lumea pe care Dumnezeu a făcut-o. Este lumea văzută. Dar omul face parte din lumea văzută și din lumea nevăzută: din lumea văzută – cu corpul și din lumea nevăzută – cu sufletul. Omul este o valoare atât de prețuită, încât Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său ca să Se răstignească pentru salvarea omului. Ce este mântuirea? Este moștenirea vieții de dincolo într-o fericire, pentru că există și moștenirea vieții de dincolo într-o nefericire, într-o chin, într-o nemulțumire. Iadul și Raiul încep aici, în viața aceasta. Noi acum ne aflăm în Rai. Dacă ieșim afară și săvârșim păcatul, ne aflăm în iad. Să ne ferim de iad și să iubim Raiul. O zi pe săptămână sau mai multe zile pe săptămână, după cum e rânduiala, să fim în sfânta biserică. Seara și dimineața să fim cu genunchii plecați la rugăciune. Să fim cu luare aminte să nu ne stricăm, pentru că noi suntem sarea pământului. Dacă și sarea se strică, cu ce o să mai sărăm, ca să nu se strice? Noi suntem sarea pământului. Copiii noștri vor fi ceea ce suntem noi. Copiii noștri sunt viitorul nostru. Să formăm copiii, să postim împreună cu copiii noștri; dacă murim acum, copiii noștri să aibă un exemplu de la noi, oameni tineri: tatăl meu postea, mama mea postea, mama mea făcea mâncare așa, bunica mea așa prepara mâncare în post, așa făceau ei. Și atunci, chiar dacă în timp copilul mai alunecă, într-o parte sau în alta, își aduce aminte, are exemplu. Copiii noștri sunt ramuri din rădăcină, din tulpină. Copiii noștri vor fi ceea ce suntem noi, de aceea noi nu ne permitem să facem nedreptate, să facem desfrânare, să facem înșelătorie, să înjurăm pe Dumnezeu. De ce? Pentru că acestea toate le trag din noi și copiii noștri. Adică rădăcina întotdeauna dă sevă și la ramuri.

De aceea avem probleme cu copiii noștri. Toți, aproape toți. De ce? Din cauza noastră, nu din cauza copiilor. Noi pedepsim copiii, noi batem uneori copiii. În chip normal, ar trebui ca, după ce-i batem, să stăm puțin deoparte și să ne gândim: „De ce face copilul meu așa?”. „Pentru că și eu am sunt la fel”. „De ce nu mă ascultă copilul meu?”. „Pentru că nici eu nu ascult de Dumnezeu”. „De ce copilul meu nu vrea să știe de mine?”. „Pentru că nici eu nu vreau să știu de Dumnezeu. Eu sunt

copil al lui Dumnezeu, dar nu-L ascult pe Dumnezeu. Atunci el de ce să mă asculte pe mine, care sunt om? Eu nu-L ascult pe Dumnezeu, care-i Dumnezeu, dar am pretenție să mă asculte copilul meu, care este copil al unui om”.

Desigur, asta nu este o scuză pentru copiii neascultători, ci este un îndemn pentru părinți să fie cu multă atenție. Pentru că din rădăcini sfinte ies ramuri sfinte și din rădăcini compromise ies ramuri care nu dau rod. Suntem pedepsiți prin copii Dacă observați, părinții nu sunt pedepsiți direct, sunt pedepsiți prin copii și nepoți. Ce mare durere este să-ți fie copilul nerealizat! Și ce mare durere este să vezi că nepoții nu fac nici un fel de progres, nici spiritual, nici material, nu au nici o pornire. Așa pedepsește Dumnezeu. Dumnezeu nu bate cu parul, adică nu lovește puternic. De ce? Din iubire. Dumnezeu așteaptă 20, 30, 40 de ani. E foarte greu să reparăm păcatul. Să reținem un lucru: păcatele se iartă, greșelile se trec cu vederea, dar obrazul nu se spală, adică urmele rămân.

Să ne ferim să ne rămână urmele. Pentru păcate avem Spovedania, pentru greșeli avem iertarea, ne cerem iertare, dar obrazul rămâne nespălat înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu. Să ne ferim de toate acestea ne învață Duminica de astăzi, prin Sfânta Maria Egipteanca. Ce este jertfa? În încheiere vă reamintesc ce înseamnă jertfă. Cain a adus jertfă. Abel a adus jertfă. Adică din lucrul mâinilor lui, din munca lui, din efortul lui, a ars pentru Dumnezeu. Cain a ars ce avea mai prost. Și zice că fumul jertfei lui Abel se urca la cer, iar fumul jertfei lui Cain se risipea, nu se urca la cer. Apoi au urmat legi și legi, pe care Dumnezeu le-a dat cu aducerea jertfelor. Preoții, mai întâi în cort, apoi în templu, aduceau la intrare, în fața bisericii, cum era atunci, pe o ridicătură, aceste jertfe. A venit Hristos, S-a jertfit pe Sine și a desființat aceste jertfe.

Noi jertfim acum ceara curată de albine, untdelemnul, tămâia, vinul și pâinea. Dar cea mai primită jertfă este mila păcii, jertfa laudei. Adică ne jertfim venind în biserică și laudând pe Dumnezeu, aceasta este jertfa. Ce înseamnă jertfă? Înseamnă consumarea a ceva, fără folos pământesc, ca recunoștință. Acum, venind la biserică, n-am câștigat nimic: n-am câștigat bani, n-am lucrat pământul, n-am făcut nici o afacere, nimic pământesc n-am făcut, în schimb, datorită acestei jertfe, am câștigat hrana sufletului, cele cerești.

Prezența noastră în biserică este jertfa, noi facem jertfă. Renunțarea la lucru într-o zi este jertfă, abținerea de la o mâncare sau alta este jertfă. Înainte, lumânările și candela foloseau la iluminat; acum nu mai folosesc, avem alt fel de iluminat, avem curent electric. De ce, totuși, ardem lumânări, de ce ardem candela? Pentru că vrem să aducem jertfă, adică ne lipsim de ceva, pentru Dumnezeu.

Jertfa noastră este bine primită doar dacă înțelegem ce este jertfa; iar dacă nu înțelegem, **atunci fumul jertfei**

noastre, dacă putem să ne exprimăm așa, nu se urcă la ceruri, ci se răspândește.

Ce aducem noi lui Dumnezeu? Din păcate, aducem ce e mai prost, ce e mai slab, ce e mai neputincios. De aceea, îndemnăm pe cei tineri să se aducă pe ei jertfă acum, când sunt în putere. Acum să postim, când suntem tineri, acum să ne rugăm, acum să facem metanii, acum să venim la biserică.

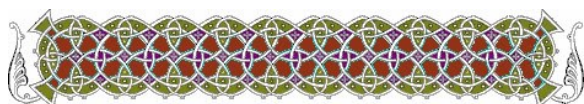
Vine vremea când nu mai putem să aducem aceste jertfe, avem neputințe, avem boli, avem dureri de mijloc, de genunchi, de glezne, nu ne mai mișcăm din pat sau abia ieșim în curte, darămite să mai venim la biserică. Vine o vreme când nu mai ai ce să dai lui Dumnezeu. Din păcate, vremea aceasta (bătrânețea), care este mai liberă ca timp, este o vreme mai neprielnică ca putere. Și atunci îndemnăm: copiii să postească, școlarii să postească, băieții, fetele, cei tineri căsătoriți să postească, nu bătrânii. Cei care au trecut de o vârstă și care au muncit la viața lor și au apucat vremuri grele, unii dintre dumneavoastră și vremuri de foamete, dumneavoastră puteți să nu mai postiți. De ce? Pentru că ați postit la tinerețe, ați postit în copilărie, cât ați fost tineri, însurați, măritate. Nu mai postiți acum, pentru că ați adus lui Dumnezeu făina tinereții. Acum lăsați tărața bătrâneților; ce ați avut mai bun, făina, ați dat-o. N-ați dat-o? Atunci postiți și acum. Dacă n-am dat la timp făina, să mai dăm ce se poate acum.

Dar Dumnezeu ne va primi nouă jertfa aceasta, dacă ne vom îndrepta și vom spune: „Iată, eu n-am postit când eram ca tine. Ai 21 de ani, eu n-am postit. Tu ai 28 de ani, eu nu posteam la 28 de ani. Tu ai 36 de ani, nu posteam nici la 36 de ani. Tu ai 47 de ani, nu posteam nici atunci”. „De când postești tu, tată?”. „Am început să postesc și eu de la 86 de ani încolo”. E bine primit și postul tău, dar îndreaptă-l pe copilul tău, pe nepotul tău și spune: „N-am făcut bine că n-am postit la vreme!”.

Pentru că vreme este pentru tot. Vreme e de post, vreme e de dulce. Vreme e de tristețe, vreme e de bucurie. Vin Sfintele Paști. Ce înseamnă Sfintele Paști pentru noi? Înseamnă mâncare și băutură? Nu. Înseamnă bucuria și biruința unei perioade de post. Rânduiețile Bisericii nu vor pieri niciodată; ele rămân în putere.

Vă spun toate aceste lucruri pentru că de ele ține succesul nostru; și toată lumea își dorește succes, să aibă spor, să meargă familia, să aibă ce mânca, ce îmbrăca, să trăiască bine. E bine, tot ce dorim e bine; dar să dorim și această înălțare a noastră către Dumnezeu. Amin.

Părintele Nicolae Tănase

PROGRAMUL BISERICII în perioada 4 - 12 aprilie 2020

Sâmbătă 4 aprilie (Pomenirea morților):

9:00 am - Utrenie
9:30 am - Sfânta Liturghie
11:00 am - Parastas de obște

Duminică 5 aprilie (Duminica a 5-a din Post):

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Liturghie

Sâmbătă 11 aprilie - (Sâmbăta lui Lazăr. Pomenirea morților):

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Liturghie
11:00 am - Parastas de obște
12:00 pm - Spovedanie

Duminică 12 aprilie (Floriile - Intrarea Domnului în Ierusalim - dezlegare la pește):

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Liturghie

